

kisvárdai lapok

XVIII. évfolyam 4. szám – 2016. június 22. szerda

Ionesco: The New Tenant (Az új bérlő)

„A bútorkeringő felgyorsul, s az extatikussá fokozott ütemre emlékfoslányok keletkeznek a virtuális szellemi térben.”

Magyar színházak XXVIII. kisvárdai fesztiválja

Tartalom

- 2. old.: Molière, Muse, Rilke, avagy mi legyen a karkötővel?
- 2. old.: Mi is részesei lehettünk a műnek
- 3. old.: Szakmai beszélgetés az Úrhatnám polgárról
- 3–4. old.: A legfontosabb a szabadság
- 4–5. old.: Polaroid emlékképződmény
- 6. old.: Kritika
Ragni–Rado–MacDermot: Hair – Temesvár
- 7. old.: Interjú Puskás Zoltán rendezővel
- 8. old.: Fesztiválkörkép

Ragni–Rado–MacDermot: Hair

Molière, Muse, Rilke, avagy mi legyen a karkötővel?

Kaptam már kövecskéket, idézetet, könyvjelzőt, lufit.

A kövecskék elkeveredtek, az idézetet összegyűrtém, könyvjelzőt soha nem is használtam, a lufi leeresztett. Eltűntek, még mielőtt viszonyt alakíthattam volna ki velük. Az ajándékozás gesztusa nem kapcsolódott szervesen a bennem megszületett élményhez, sőt, azt is mondhatnám, hogy ez a fajta szuvenír-játék tulajdonképpen annak az emberi kicsinyességnek a felmutatása, hogy valami olyat raktározunk el, ami lényegénél fogva a pillanaté, a megismételhetetlenségé.

Nagyon várom a szentgyörgyiek hétfői előadását, a rendezőt ígéretes tehetségnek tartom, a társulatra felnézek. Erre mi fogad? Az ajtóban

fogad? Az ajtóban megint valamit osztogatnak, jól kezdődik...

Nézem az aranszínű cernából készült karkötőt: ha egyszer tekerem csuklómra túl nagy, ha kétszer, túl kicsi. Idétlenkedem vele. Fogdosom, elejtem. Rajtam van, hogy aztán a szünetben ne pironkodjak a többiek között, hogy én nem léptem be a játékba.

A második felvonásnál már ragaszkodom is hozzá: szinte státusszimbólum lett, hiszen a legtöbb néző nem viseli (zsebre vágta, táskába rakta, elejtette, azt se tudja, hová tette).

A harmadik felvonás előtt elkéri tőlem a mellettem lévő ismerősöm; én nehezen adom, ő lerángatja rólam; úgy pakolja magát, hogy a színpa-

don lévő fiú (aki tetszik neki) lássa körültekintését, én dugdosom a csuklóm, nehogy valaki észrevegye gondatlanságom.

A finálé megrendít. Az emelvényre nézek, és a Jourdain úr által megfogalmazott egyetemes becsvágyban meglátom magam, a Muse-ban pedig meghallom Rilket.

Az előadás után visszanyújtják nekem a karkötőt, én lemondok róla. Abban a pillanatban nem a nagylelkűség hajt. Az a karkötő akkor, ott átlényegül, én pedig ezt mutatom fel mint áldozatot, hogy eleget tegyek az Archaius Apolló-torzó felhívásának: *Változtasd meg élted!*

Biró Árpád Levente

Mi is részesei lehettünk a műnek

Leírhatatlan élményben volt részem tegnap az Úrhatnám polgár előadásán. A sepsiszentgyörgyi színtársulat Pálffy Tibor alakításával olyan lenyűgöző, innovatív produkciót nyújtott, amelynek még mindig a hatása alatt vagyok. A 17. századi Molière-darab témája és problémaköre napjainkban is aktuális.

Az előadás nem a klasszikus színpadi játékra korlátozódott, elképesztő energiákat mozgósítottak, amerre nem néztem, ott is, mindenhol történt valami. A darab elején az élő szobor még meg sem mozdult, a varázslat már elkezdődött. Úgy éreztem, nem csak én figyelem az előadást, a színészek is figyelnek ránk, nézőkre, elérhető távolságban voltak tőlünk, bevontak a játékba, így mi is részesei lehettünk a műnek,

ami akkor, ott, abban a pillanatban megszületett. Az előadás minden mozzanata maximálisan lekötötte az ember figyelmét, vétek lett volna lemaradni egyetlen pillanatról is. A hosszú hatásszüneteket, melyek egy-két esetben megszakították a darab pörgős eseménysorozatát, csak az igazán kiváló művészek tudják beépíteni, és eközben a néző tátott szájjal, lélegzetvisszafojtva várja, miben fog kiteljesülni a jelenet. Ezt a különleges élményt lehetett még fokozni azzal, hogy felhívhattuk a festőművészt munka közben, és megnézhettük az eddigi előadások alatt készült festményeket, amiket az adott hangulat inspirált. Az ilyen élményekért jár az ember színházba.

Foltin Marianna (néző)

Pálffy Tibor és Nagy Alfréd

Nézői-színészi vélemény

Szakmai beszélgetés az Úrhatnám polgárról

Nagyon izgalmas volt az Úrhatnám polgárról szóló szakmai beszélgetés. Két dolog is kiderült: az egyik, hogy jellemző módon tíz perc alatt sikerül kettéoszlani egy nagyon fontos szakmai, nézői álláspont miatt, a lehető legtávolabb a lényegtől. Ez önmagában nem gond, de ami még fontosabb (és ez a második): az is kiderült, hogy nem könnyű a Művészetek Házában (továbbá multifunkcionális oktatási és kulturális központban) előadni. Örömmel tölt el, hogy immár erre is fény derült. Kéréssem mindezek fényében az lenne, hogy a megbeszéléseken – lehetőségeikhez mérten – járuljanak hozzá szakvéleményük 1%-ával a színpadon működő színészek szakmai fejlődéséhez

is. Legyen szó térről (20%), zenéről (15%), rendezésről (40%), a dramaturg munkájáról (15%), jelmezről (9%). Mindez

99 %, és én csak egyet kérek: 1%-ot a színészekről.

Kónya Ütő Bence

A legfontosabb a szabadság

Tompa Gábor negyed százada vezeti a Kolozsvári Állami Magyar Színházat. Rendező, az Egyesült Államokban tanít és rendez, Európa számos jeles színházában állít színpadra előadásokat, visszajáró vendég Dél-Koreában, ahol album jelent meg róla. Verseskötetei és színházról szóló könyvei láttak napvilágot. Itt Kisvárdán a XXVIII. határon túli magyar színházak fesztiválja (ha másképpen is nevezik, a jellegét mindmáig megőrizte a seregszemle) keretében kiállítással és ünnepi szavakkal köszöntötték a mestert.

És persze előadással: Az *Új lakó* című Ionesco-darabot a bukaresti Nottara Színházban állította színpadra a rendező direktor. Tompa Gáborról számos írás jelent meg, sokan méltatták, számtalanszor leírták az életrajzát, lajstromozták a munkásságát, dicsérték és szapulták, de

inkább dicsérték. Sokan és sokszor próbálták megfejteni a titkát, hogy világhíressé vált és azzá tette a társulatát is, melyet évtizedeken át épített és épít szigorú szeretettel. A titkot, hogy általa a világ több földrészének számos országában megismerhették a romániai magyar, ha úgy tetszik, az erdélyi magyar színjátszást.

A kolozsvári művész szívesen beszél erről a titokról, csak kérdezni kell, és meghallani, amit mond szóban és előadásaival. Tompa úgy fogalmaz, hogy a színház igazgatása feladat, melynek legjobb tudása szerint immár negyed százada próbál eleget tenni. Fontos ez is, fontosabb az alkotómunka, az előadások színpadra állítása, de „az ember számára a szabadság a legfontosabb”. A szabadság a nagy titok, amely bátorrá, néhol vakmerővé teszi az embert, aki

mer elindulni és végigmenni a maga útján. Tompa Gábor és a kolozsvári színház *A kopasz énekesnő* bemutatójával elindult és mindmáig ezen az úton jár. Nem torpant meg, amikor megkérdőjelezték munkáját, nem torpant meg, amikor néhányan a sokak nevében próbálták megállítani. „Érdekes utat járt be” – mondja az *Erdélyi Riportban* közölt interjúban –, de amit akkor a csapatával elterveztek, sikerült véghezvinni. Ellenben – fogalmaz a színházvezetői munkájának 25. évfordulóján készített beszélgetésben – „a színházban meg kell tanulni, hiszen ennek természetéből fakad, hogy soha nem lehet abból táplálkozni, arra támaszkodni, ami volt.” Mindig az újat, a ma érvényeset kell keresni. Fontos feladatnak tekintették, hogy próbáljanak úgy bekerülni az egyetemes értékrendbe,

vérkeringésbe, „hogy nem adjuk fel a sajátosságainkat, de valamilyen módon az a színház, amit csinálunk, mindenkinek szól. A világ egyre kisebb, nem lehet homokba dugni a fejünket, és úgy tenni, mintha nem volna közünk hozzá.” Számára ez nem elsősorban a megmérettetés szempontjából fontos, hanem azért – mint mondta –, „mert az hiszem, egy nemzet is csak úgy találja meg a helyét, ha nem úgy tekint magára, mint egy elszigetelt entitásra a pusztában, hanem bizonyos kontextusban.”

– nyilatkozta az említett portálnak Tompa Gábor, aki folyamatosan hangsúlyozza s itt Kiszárdán is elmondta: a színház csapatmunka, a színészek és többiek nélkül aligha tartanának ott, ahol.

A Kolozsvári Magyar Állami Színház 2008 óta rendes tagja az Európai Színházi Uniónak. A Szamos parti színházon kívül még egy budapesti színház mondhatja el ezt magáról.

Tompa Gábor az igazgatóságot eszköznek tekinti, hogy a színház bekerülhetett az európai és a világszínházi elitbe, ismerik és elismerik. Eszköznek, hogy különböző kultúrákból hívhat meg jeles alkotókat, hogy két évente az Interferencia fesztiválon a kultúrák találkoznak egymással.

Kitekintés nélkül – magyarázza a már említett interjúban – nem

Tompa Gábor rendező, színgazgató, Hoppál Péter kulturáért felelős államtitkár és Leleszi Tibor polgármester

lehet csak betokosodni, beszűkülni egy olyan köldöknéző világba, „ahol valamilyen ünnepélyes hősiességet próbálunk a középszerből fabrikálni. Ez számomra nem volt követhető, ha ezt neveznék hagyománynak. Nehéz ezt meghatározni. Még úgy sem lehet színházat csinálni, mint ezelőtt két héttel. A színház az egyetlen olyan művészet, amely a legelevenebben tartja a kezét a világ pulzusán, tehát együtt változik a világgal. Arra reagál, ami a világban történik. Arra kell reagálnom, hiszen jelen időben történik, ott és akkor, vagy itt és most, azoknak a nézőknek a jelenlétében, akik eljönnek. S mindig azoknak, akik eljönnek, nem azoknak, akik nem jönnek el. Előítélet mentesen, nyitottan, kíváncsian kellene nézni az előadásokat, és engedni, hogy

megérintsenek.”

Tompa Gábor szerint a színháznak csak akkor van értelme, ha engedjük, hogy befolyásoljon. Ha azért megyünk, hogy azt lássuk, amit elvárunk, ennek a színháznak nincs értelme, hiszen a színház lényege a változás vagy transzformáció, melyen mind a néző, mind a színész átmegy. Ez az egyetlen lehetősége a színháznak, hogy ezt a változást kiváltsa, hogy ez a változás megtörténjen. Ilyen szempontból az a mondat, hogy a színház a másik elismerésének a művészeté, rendkívül igaz. Ezért tekinti fontosnak, hogy egy olyan egyetemes értékrendben is megtalálja a helyét, „ami igazolja, hogy az, amit teszünk, nem csak egy szűk közösségben működik vagy érvényes”.

Simon Judit

Polaroid emlékképződmény

A bukaresti Nottara Színház Kiszárdán

A Tompa Gábor rendezte előadásban mérőszalagra feszítik a beckett-i abszurd világot, amelyet steril környezet képez történeté. Az egyetlen szobába zsúfolt emlékképek bútorokba, tárgyakba kódoltak, míg a szereplők csupán fekete árnyai egy elképzelt életnek. Ebben az előadásban minden mozdulat,

jelmez és smink világnézet súlyú szimbólummá lényegül: kérdés, hogy az elidegenedtségben mi a tartalma az életnek, s hogyan terebélyesednek identitássá az emlékeink.

Egy idegen férfi új lakásba költözik. A sekélyesen egyszerű történetet a költői kompozíció emeli odáig, hogy az új lakó

élete egyetlen pillanatának fellillantásába bele tud sűrűsödni egy egész korszak tragédiája. A kiragadott momentum a zsigerekből eredeztetett; valamiféle ősi-hletettséget követel a rendezőtől és a játszó személytől is. A nem túl nagy múltra visszatekintő szimbólumszínház a textus minimalitásán alapszik, itt maga a

közlés közömbös, szinte mindegy, hogy milyen nyelven szólal meg a szereplő (románul, angolul vagy franciául). A kommunikáció mégis jelen van, de leginkább tárgyak beszédét halljuk. Szövegben kifejtett részek vannak ugyan, de kevert-nyelvűségükben, a szereplők párhuzamos dialógusaiban a verbális megnyilatkozás értelmetlennek hat. Ezt a folytonos jelentésbicsaklást az tudja természetessé tenni, hogy az új lakó szerepére spanyol színészt hívtak vendégül. Francisco Alfonsín a szerep kedvéért tanult meg románul, s bármennyire igyekszik szabatosan megformálni a kívánságait, a gondolatait, tőri a románt, és spontán-kényszerűen beékelődnek a szövegébe francia vagy angol mondatelemek is. A kimért karakterű, gépszerűen precíz ember zagyva imperatívuszokban beszél. Ballonkabátos alakja és zöldre mázolt arca úrt áraszt, ezzel szemben a testjátéka utcai pantomimesek mozgását idézi, amikor előbb felméri a lakást, majd a berendezést vezényli. A lakóéval azonos nyelvi kuszasággal szónokol a házvezetőnő. Ada Navrot túlpörgetett beszéde intellektuális mélységénységre utal, mondatainak megfejtése nyelvbúvárért kiált. Mégis, ő az egyedüli személy, akinek életére beszéd útján nyerünk némi rálátást – talán. Tizenhét gyermekes családanya, ha hiszünk a megbízhatóságát sűrű önismerlésekkel erősítő történetének. Külleme nem erre vall.

Átvétele után telítődésnek indul a lakás. A Kantor halálszínházából idecsöppent két figura, az első és a második bútorszállító – Ion Grosu, illetve Gabriel Rauta – emlékektől vibráló holmikat kezd szétrakodni a laktérben. Intenzív zenei aláfestéssel (szinte indulóra) engedelmessékednek a megrendelőnek, aki oly gyakorlottsággal vezényel,

mintha egy felsőbb szféra dirigense volna. A bútorhegyek egyre inkább kitarikják a bekandikáló Napot, s a fakó lámpa lesz a jellemző fényforrás. A bútokeringő felgyorsul, s az extatikus fokozott ütemre emlékfoszlányok keletkeznek a virtuális szellemi térben. Ezek anyagi mivoltukban: a hintaló, a zakatoló kisonat, a becsomagolt bútorok kupaca, a tolókosci – nincs kétség, a szállítók a halál táncát ropják. Hirtelen váltásban megszűnik a zene, a fények pirosra váltanak, és a színházi miliő kiszámíthatatlan helyzeteit mintázva, éppen egy hisztérikusan feszült pillanatban, megszólalnak a füstjelző riasztók. A nézőtérben beinduló halk morajlás kissé nyugtalanító, hiszen senki nem tudja, hogy ez szándékos hangbetét, vagy valódi veszély. A játék viszont folytatódik, a színészek spontán interakcióba komponálják a váratlan helyzetet, mígnem a fűlsüketítő vijjogásnak vége

szakad, és végképp világossá válik: a riasztás nem az előadás része volt. Az erős váltás után üdvös a csend, a színpadra görbedő fáradtság telepszik, majd a nihil tetőfokán az új lakó fényképezni kezdi az eltárgyasult életét. Lágy villanással válik az alig keletkezett kocka megkövült emlékképződménnyé. A sok tárgy között talán egyetlen életre utaló objektum egy festőállványra helyezett, arccal befele fordított portré, amelynek körvonalait a kisablakon átszűrődő vékony fénypászma adja ki.

Tompa Gábor interpretációjában a bukaresti Nottara Színház művészei autentikusan látatják Eugène Ionesco darabját, Az új lakót. A hatméteres szobában az ego-úr, az emlékalapú identitás, vagyis a halmozottan abszurd lét valóságosan tapintható. Az eleven semmi hona.

Ébredj, napfény!

Ragni–Rado–MacDermot: *Hair* – Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház

Mindenekelőtt az örömről szeretnék szólni, amely a temesvári *Hair* láttán már a szereplők első megszólalásánál áthatott – talán azért is, mert délután egy számomra ellenszenves Molière-előadás tanúja voltam, amely rémes kerti törpéjével, dísz műgolyájával, közönség-csalogató virágosztogatójával, negédesen előadott dalocskával és mindvégig avittas játéktílusával oly mértékig kihozott a sodromból, hogy az esti *Hair* előadás őszinte és fiatalos lendülete, első jelenetének szellemes megfogalmazása felüdülés volt nézői lelkemnek. Arra gondoltam, hogy lám: lehet klasszikus Molière-t is rémesen játszani, és a közismert musicalt is magas művészi színvonalon előadni! Hogy nincsenek műfaji határok, csak a minőség számít. És valljuk be, ebben a zenei műfajban ritkán szólnak meg a szereplők emberi hangon, ritkán halunk-látunk őszinte emberformálást, sallangmentes színészi játékot, amely mégis betölti a nagyszínpadot. A temesvári társulat színészei természetesek és önazonosak, nemcsak a próza, de a dalszövegek is tökéletes artiztikummal szólnak meg, az előadás lendületes, mozgalmasság, látványos és zeneileg élvezetes. A szereplők tudnak énekelni és táncolni, jó az erősítés és még folytathatnám... (mindez dicséri a zenei vezetőt, Kondrát Csabát is). Annak is megvan a maga bája (bukéja), hogy a közös dalok kezdő taktusainál óramű pontossággal bejön az ebben a műfajban elmaradhatatlan szárazjég (gőz). Ennek persze van látványértéke, de akár önróniája is (terjengjen a látványos füst, tudjuk, hogy kell ez is, ezen ne múljon). Nemcsak, hogy nem zavaró ez a nagy

fehérség, hanem gyakran épp a helyén van. (Egyszer nagyon jó hasznát is venni, amikor jótékony takarásban szinte észrevétlenül tud kítűnni-elűnni a képből a halott Berger) És talán nem véletlen az sem, hogy a rendező, a remek Puskás Zoltán éppen Peggy dalát – Éder Enikő éneklő átélten – gőzmentes térben szólaltatja meg. Ami a díszletet illeti, kiváló alkotótársra talált Mihai Donici építész-mérnök-díszlettervezőben, mert a játékeret övező fémrácsok remekül érzékeltetnek katonai körletet, börtöncellákat, külvárosi lepusztult tér kerítését csakúgy, mint bármely egyéb helyszínt, ahol a jelenetek játszódnak. Jól nyithatók és csukhatók, megmászhatók, mozgathatók és megfelelően ridegek. Hatékony és hatásos látványkeretet adnak a játéknak, sőt néha még finom humorral egy kézmozdulat-jelzésre önmaguktól is kinyílnak. S ebben a térben a vödörök mint kisegítő tárgyak ugyancsak sokféleképpen és hatásosan funkcionálnak. Az öltözékek, amelyek a jelmeztervező Ledenják Andreát dicsérik (talán jobb is, ha nem jelmezeknek nevezzük őket) szemléletesen érzékeltetik a játészó személyek jellemét. A katonai egyenruhák éppen

annyira általánosok, hogy ne keressünk bennük semmiféle korhűséget. A tervező a rendezővel együtt azt is tudja, hogy nem kell ahhoz feketére suvikszolni a színészt, hogy elhiggyük neki, négyert játszik. Remekül öltözteti a tervező a nőket is, finom humorral átszótt a gézkötéssel a fejükön táncoló kara. Mozgalmas, fantáziadús, lendületes Gyenes Ildikó koreográfiája, még egy kis groteszket is kapunk, amikor a lányok kapják ölükbe a katonákat.

A szereplők az elnyúlhatetlen szabadságról énekelnek, természetesek, saját alkatukra formálják szerepeiket, egyéniségükből játszanak, s ezáltal közösséget teremtenek.

Elhisszük Lafayette-nek a könyvtárban a hosszú Hamlet-idézetet. Ez a jelenet azt is érzékelteti, hogy ezek a lázadó fiatalok valójában fiatal értelmiségiek is lehetnek, tudatos ellenállók, ne értelmesszük már a hippiket sematikusan! Játshódhat az egész nem csak a 60-as évek Amerikájában és nemcsak Amerikában, hanem bárhol a világon. Akár itt és most, Temesváron vagy éppen Kisvárdán!

Cserje Zsuzsa

Kiss Attila, Balázs Attila, Tar Mónika, Aszalos Géza és Molnos András Csaba

Akkor jó, ha könyved

Beszélgetés Puskás Zoltán rendezővel

Hányszor voltál már Kisvárdán?

Nagyon sokszor, sok produkcióval, előadással, nem is tudom felsorolni az összeset. A *Dzsungel könyve* például egy vizsgálóelőadás volt, aztán a Hét nap a világ, a De mi lett a nővel? – ez kamaraelőadás, szóval rengetegszer voltam. A kezdetek óta itt vagyunk, a *Hair*rel is voltunk már itt, az Újvidéki Színház, abba az előadásban játszottam.

Mik a tapasztalataid?

Pár évet kihagytam. Kisvárdának az a szépsége, hogy sok helyről jönnek ide emberek találkozni, megtaláljuk a közös pillanatokot, élményeket, a barátkozás került felszínre. Látszik a változás, alakul, formálódik a fesztivál, vannak újdonságok. Ennek mindig örülök, ha látom, hogy valami jó irányban, jó helyen van. Az esti találkozón pedig megy az ismerkedés.

Korábban játszottál is, nemcsak rendeztél. Hogy jött a rendezés?

Igen, 12 éve nem vagyok színpadon. Eleinte párhuzamosan csináltam a kettőt. 15 éves koromban, amatőrként kezdtem Zentán. Nekünk akkor megvolt ez az igényünk. Pont Kisvárdán voltam, megcsináltam a *Dzsungel könyvét* mint vizsgát a fiataloknak, és jött a biztatás, hogy ez nekem jól megy, forduljak a rendezés felé. Már amatőr koromban volt egy-két előadásom, aztán később is visszajártam Zentára velük dolgozni. Utána jött az Újvidéki Színház, a Diákszínpad, ott is amatőrökkel. Ezt követően jött a többi. A mostani igazgatónk nagyon

győzköd, hogy játszsam, de mindenfajta igény és vágy megszűnt bennem. A másik oldalt imádom. Amikor hozzá tudok adni ahhoz, hogy valami megszülethessen. Látom, hogy a semmiből indulok, és abból valami alakulhat. Mint a kisgyermek, aki megszületik, felnő, és akkor el kell engedni. Az előadással is ez van. Az elengedés a nehéz. Ezt is megtanultam, de érzelmileg persze mindig nehéz, mindig kijön belőlem az elengedés fájdalma.

Színjátszás közben nem érezted úgy, mint a rendezéseid esetében, hogy elkezdesz alkotni valamit?

Nem. Színjátszás közben mindig azt éreztem, hogy valami bajom van, és mindig kívülről láttam magamat is, az előadást is. Emiatt sokszor volt vita a rendezőkkel, voltak esetek, amikor igazam is volt. Mi úgy lettünk nevelve, hogy a vizsgáinkat is magunk csináltuk, azokat a paramétereket követve, amik a rendező szakon zajlanak. Ebből adódóan mi is inkább a rendezést tanultuk.

Nem a *Hair* az első musical-rendezésed.

A musicalt mint műfajt Erdélyben hozzám kötik, sokat csináltam már. Én nagyon szeretem, nem könnyű, annak ellenére, hogy akkor jó, ha könnyed és ha a közönség is könnyednek látja. Ez nagyon nehéz, az egyik legnehezebb műfaj. A színészmesterség minden részét alkalmaznia kell a színésznek: hitelesen kell játszania, énekelnie, jól kell tudnia táncolni, és ott vannak még a musical szabályai, például hogy mikor, hol, hogyan szólal meg a dal után a

Tar Mónika és Kiss Attila

színész. Egyébként nem határolom be magam. Csinálok kísérleti és klasszikus dolgokat egyaránt. Kolozsvárra kétszer, Temesvárra harmadszor hívtak meg musicalt rendezni, ami nem baj, mert azt jelenti, hogy ehhez a műfajhoz is van egy kis affinitásom. Sose vagyok maximálisan megelégedve magammal, de most már ki merem mondani, hogy tudom csinálni.

Az interjút készítette:
Lező Nóra

Mai program:

11:00 – SZAKMAI KLUB
Művészetek Háza

18:00 – Lev Birinszkij:
Bolondok tánca
Szabadkai Népszínház
Rendező: Sebestyén Ába
Művészetek Háza

21:00 – Molière: Mizantróp
Kassai Thália Színház
Rendező: Czajlik József
Rákóczi Stúdió

21:00 – Móricz Zsigmond:
Nem élhetek
muzikaszó nélkül
Beregzsászi Kárpátaljai
Megyei Drámai Színház
Rendező: Katkó Ferenc
Várszínpad

Hoppál Péter államtitkár és Leleszi Tibor polgármester érkezik a díszelőadásra

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Szűcs Katalin Ágnes

Munkatársak:

Czomba Magdola

Molnár Flóra

Fotó:

Jakab Lóránt

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

Cserje Zsuzsa és Zappe László

„Vároterem” – Rákóczi Stúdió

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDA VÁROS
ONKORMÁNYZATA

nka

Nemzet: Kulturális Ág

